

INLEDNING

Studenter för arvet vidare

”KRAVALLER I ARGENTINA, ockupationer i Grekland, demonstrationer i Palestina och slagord som kan ge dödsstraff i Iran. Världens alla studenter motstånd är som ett smörgåsbord, det är bara att välja vilken kamp man vill följa lite närmare.”

Så skrev jag när jag arbetade som chefredaktör på Stockholms universitets studentkårs tidning *Gaudeamus* när vi införde utrikessidor i

tidningen. De blev aldrig svåra att fylla. Inför varje pressläggning hade nya protester inträffat på studentscenen i världen.

SÅ ÄVEN I DAG. På reportageplats i veckans *Arbetaren* kan du läsa om den iranska studentrörelsen som tio år efter den stora revolten i juli 1999 ännu inte har dött ut. Allt sedan 1979 har studenterna i Iran kämpat för demokrati, frihet och ett slut på utländsk inblandning – precis som

sina föregångare, den generation som i dag är studenternas föräldrar och som kämpade för samma rättigheter, under en annan diktatur.

UNDER EN REPORTAGERESA i Iran 2004 träffade jag Roza Javan, ”den unga Rosa”. Det var hennes engagemang på Teherans universitet som senare ledde till att hon blev aktiv i den underjordiska arbetarrörelsen. Som student brukade hon skriva ”krossa kapitalismens” på universitetets toalettväggar. Och innan hon var medveten om att regimen fängslar och dödar socialister, satte hon upp en bild på Karl Marx på sin pärm och höll den på ett sätt så att alla skulle se.

Roza Javan berättade för oss att hon inte trodde på studentrörelsen som en tillräcklig stark opposition – på egen hand. Men när den slår ihop sig med kvinnorrörelsen och arbetarrörelsen, menade hon, kan den utgöra ett verkligt hot mot den islamiska regimen. Och kanske är det därför som så många kvinnor, studenter och arbetare har fängslats de senaste åren – för att de är ett reellt hot.

SHORA ESMAILIAN
Redaktionssekreterare